

Truyện cổ tích

Truyện Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn

Hồi ấy đang giữa mùa đông, hoa tuyết như những lông chim bay khắp bầu trời, có một bà hoàng hậu ngồi khâu bên cửa sổ. Khung cửa làm bằng gỗ mun đen nhánh. Hoàng hậu ngồi khâu nhưng lại mãi ngắm tuyết rơi nên bị kim đâm vào ngón tay, và ba giọt máu đỏ rơi xuống tuyết trắng phau. Nhìn màu đỏ tươi nổi bật trên tuyết, hoàng hậu tự nhủ:

- Giá mình có một đứa con da trắng như tuyết, môi đỏ hồng hào như màu máu đỏ tươi, tóc đen nhánh như gỗ mun khung cửa sổ này thì hay quá nhỉ.

Ít lâu sau bà sinh được một cô con gái da trắng như tuyết, môi đỏ như son và tóc đen nhánh như gỗ mun, vì thế bà đặt tên con gái là Bạch Tuyết. Nhưng ngay sau khi đứa trẻ sinh ra thì hoàng hậu qua đời.

Sau một năm để tang, nhà vua lấy vợ khác. Hoàng hậu mới xinh đẹp, nhưng tính tình kiêu ngạo, nóng cuồng. Mụ sẽ tức điên người khi nghe thấy nói rằng còn có người đẹp hơn mình. Mụ này có một chiếc gương thần, mỗi khi đứng ngắm mình trước gương, thường hỏi:

- Gương kia ngự ở trên tường,
Nước này ai đẹp được dường như ta.

Gương trả lời:

- Muôn tâu hoàng hậu, hoàng hậu chính là người đẹp nhất ở nước này.

Hoàng hậu hài lòng lắm, vì mụ biết rằng gương nói thật.

Bạch Tuyết càng lớn, càng đẹp. Khi Bạch Tuyết lên mười bảy nàng đẹp như nắng sớm mai và đẹp hơn chính cả hoàng hậu nữa. Có lần hoàng hậu ngồi trước gương và hỏi:

- Gương kia ngự ở trên tường,
Nước này ai đẹp được dường như ta.

Gương trả lời:

- Thừa hoàng hậu,
Ở đây bà đẹp tuyệt trần
Nhưng còn Bạch Tuyết muôn phần đẹp hơn.

Hoàng hậu nghe nói giật mình, mặt tái xanh lại vì ghen tức. Từ đó trở đi, mỗi khi thoáng nhìn thấy Bạch Tuyết là mặt đã khó chịu, bực tức, rồi đâm ra căm ghét cô bé. Những cơn ghen ghét và lòng đố kỵ của mặt ngày càng mãnh liệt làm cho mặt ngày đêm bực bội, bứt rứt. Mặt cho gọi một người thợ săn đến và bảo:

- Người hãy mang con bé này vào trong rừng sâu, ta không muốn nhìn mặt nó nữa. Người hãy giết nó đi, mang gan, phổi nó về cho ta để chứng tỏ người đã giết nó.

Người thợ săn vâng lệnh và dẫn cô bé vào rừng sâu. Nhưng khi bác rút dao ra định đâm thì cô bé khóc và nói:

- Trời ơi, bác thợ săn yêu quý, bác hãy để cháu sống, cháu sẽ chạy trốn trong rừng hoang vu này, cháu xin thề là sẽ không bao giờ trở lại cung nữa.

Thấy cô bé xinh đẹp, bác thợ săn động lòng thương và bảo:

- Con trốn vào rừng đi, tội nghiệp con quá.

Bác nghĩ: "Rồi có khi thú dữ lại ăn thịt cô bé mất thôi!". Nhưng dù sao bác cảm thấy trút được gánh nặng trong lòng vì chẳng phải giết người. Đúng lúc đó có một con lợn rừng con nhảy tới, bác đâm chết lấy gan phổi mang về nộp hoàng hậu làm bằng chứng. Mặt đi ghê độc ác sai nhà bếp xào gan phổi cho mặt ăn. Mặt định ninh là gan phổi Bạch Tuyết nên mặt cố ăn cho hết.

Còn lại cô bé bất hạnh lủi thủi một mình trong rừng rộng mênh mông, cô sợ hãi, ngơ ngác nhìn lá cây ngọn cỏ chẳng biết làm gì. Đột nhiên cô cảm đầu chạy, chạy dầm cả lên gai và đá nhọn. Thú dữ lượn quanh cô, nhưng chẳng có con nào đụng đến người cô. Cô bé cứ thế chạy mãi, chạy mãi, tới lúc trời sẩm tối cô mới nhìn thấy một căn nhà nhỏ, liền vào đó nghỉ chân.

Trong nhà tất cả mọi đồ vật đều nhỏ xíu, xinh xắn và sạch sẽ đến nỗi không thể chê vào đâu được. Giữa nhà có một cái bàn trải khăn trắng tinh, trên bàn bày bảy cái đĩa nhỏ xinh xinh, mỗi đĩa có một chiếc thìa con, một con dao nhỏ, một nĩa con và cạnh đó là một chiếc ly cũng nho nhỏ xinh xinh như thế. Sát hai bên tường kê bảy chiếc giường nhỏ nối tiếp nhau, giường nào cũng phủ khăn trắng như tuyết.

Đang đói và khát, Bạch Tuyết ăn ở mỗi đĩa một ít rau, ít bánh và uống ở mỗi ly một hớp rượu vang, vì cô không muốn để một ai phải mất phần. Suốt ngày chạy trốn trong rừng, giờ cô đã thấm mệt muốn đặt mình xuống giường nằm ngủ nhưng giường lại không vừa, cái thì dài quá, cái khác lại ngắn quá. Và cái thứ bảy mới thấy vừa, Bạch Tuyết nằm và ngủ thiếp đi.

Khi trời tối mịt, những chủ nhân của căn nhà nhỏ mới về: đó là bảy chú lùn thường ngày đào bới quặng sắt ở trong núi. Họ thấp bảy ngọn đèn xinh xinh, và khi đèn tỏa sáng khắp căn nhà, họ cảm thấy hình như có ai đã vào nhà, vì mọi vật không còn giữ nguyên như khi họ rời căn nhà đi làm nữa.

Chú thứ nhất nói:

- Ai đã ngồi lên ghế xinh đẹp của tôi?

Chú thứ hai nói:

- Ai đã ăn ở đĩa nho nhỏ của tôi?

Chú thứ ba nói:

- Ai đã ăn bánh của tôi?

Chú thứ tư nói:

- Ai đã ném rau ở đĩa của tôi?

Chú thứ năm nói:

- Ai đã lấy nĩa bé xiu của tôi đem cắt gì rồi?

Chú thứ sáu nói:

- Ai đã lấy dao xinh xắn của tôi đem cắt gì rồi?

Chú thứ bảy nói:

- Đã có ai uống nước ở ly xinh đẹp của tôi?

Những chú khác cũng chạy lại giường mình và kêu:

- Hình như đã có ai nằm lên giường tôi?

Khi chú thứ bảy nhìn vào giường mình thì thấy Bạch Tuyết đang ngủ. Thế là chú gọi những chú kia chạy tới. Ai nấy đều ngạc nhiên, họ cầm bảy ngọn đèn soi Bạch Tuyết và reo lên:

- Cha, cô bé sao mà xinh đẹp thế!

Cả bảy chú đều vui mừng lắm, không đánh thức cô dậy, để yên cho cô bé ngủ.

Chú lùn thứ bảy đành ngủ nhờ giường bạn, thế rồi cũng hết một đêm.

Khi trời hửng sáng, Bạch Tuyết tỉnh dậy thấy bảy chú lùn đứng nhìn quanh thì rất sợ. Nhưng bảy người đều vui vẻ thân mật, hỏi cô:

- Cô tên là gì?

Cô trả lời:

- Em tên là Bạch Tuyết.

Mấy chú lùn lại hỏi tiếp:

- Làm sao mà cô tới được nhà của chúng tôi?

Thế là cô kể cho họ nghe chuyện dì ghẻ định ám hại cô, nhưng người thợ săn đã để cho cô sống và cô đã chạy trốn suốt cả ngày trong rừng tới khi sẩm tối thì thấy căn nhà của họ.

Các chú lùn bảo cô:

- Nếu cô đồng ý trông nom nhà cửa, nấu ăn, rửa giường, giặt quần áo, khâu vá, khâu thùa, dọn dẹp nhà cửa cho sạch sẽ ngăn nắp thì cô có thể ở lại với chúng tôi, cô sẽ chẳng thiếu thứ gì cả.

Bạch Tuyết nói:

- Vâng, thực lòng mà nói, em cũng muốn vậy.

Và từ đó, Bạch Tuyết ở với bảy chú lùn. Cô đảm đương mọi việc trong nhà, sáng sáng các chú lùn vào mở tìm sắt và vàng cho mãi tới chiều tối mới về, thì thức ăn của họ đã bày sẵn trên bàn. Suốt cả ngày, Bạch Tuyết ở nhà một mình. Các chú lùn tốt bụng nhắc nhở, căn dặn cô:

- Hãy canh chừng mù dì ghẻ nhé! Chẳng bao lâu mù sẽ biết là cô ở đây. Đừng có cho ai vào nhà đấy!

Hoàng hậu định ninh tưởng mình đã ăn gan phổi Bạch Tuyết nên chắc rằng chỉ còn có mình là người đẹp nhất trần gian.

Mụ đứng ngấm mình trước gương và hỏi:

- Gương kia ngự ở trên tường,
Nước này ai đẹp được dường như ta.

Gương trả lời:

- Thừa hoàng hậu,
Ở đây bà đẹp tuyệt trần,
Nhưng còn Bạch Tuyết muôn phần đẹp hơn,
Nàng ta ở khuất núi non,
Nơi nhà của bảy chú lùn sống chung.

Mụ giết mình, vì mụ biết rằng gương không bao giờ nói dối. Mụ nghĩ ngay là người thợ săn đã đánh lừa mụ và Bạch Tuyết hãy còn sống. Mụ ngồi nghĩ mưu giết Bạch Tuyết cho bằng được, chùng nào mụ chưa được gương gọi là người đẹp nhất thì ghen tức còn làm cho mụ mất ăn mất ngủ.

Sau mụ nghĩ ra một kế, mụ bôi mặt, mặc quần áo trá hình thành một bà lão bán hàng, ai có gặp cũng khó lòng nhận ra được. Với hình dạng như vậy, mụ vượt bảy ngọn núi tới nhà bảy chú lùn. Mụ gõ cửa và rao:

- Hàng tốt, hàng đẹp đây, có ai mua không, mua đi!

Bạch Tuyết thò đầu qua cửa sổ hỏi:

- Chào bà, bà có gì bán đấy?

Bà lão trả lời:

- Hàng tốt hàng đẹp đây, dây lưng đủ màu đây!

Vừa nói bà vừa rút ra một chiếc dây lưng ngũ sắc dệt bằng tơ.

Bạch Tuyết nghĩ:

- Bà cụ này thật thà mình có thể cho vào nhà được.

Bạch Tuyết mở cửa và mua một chiếc dây lưng thật đẹp.

Bà lão nói:

- Con ơi, trông con buộc vụng về lắm, lại đây bà buộc thật đẹp, cẩn thận cho con.

Bạch Tuyết không chút e ngại, lại đứng trước bà cụ để bà buộc chiếc dây lưng mới cho.

Thế là mũ già buộc thoăn thoắt, mũ thắt chặt cứng làm cho Bạch Tuyết nghẹt thở, ngã lảo ra bất tỉnh.

Mụ nói:

- Giờ thì con chỉ là người đẹp của quá khứ mà thôi.

Rồi mụ vội vã ra về.

Một lát thì trời tối, bảy chú lùn về nhà, thấy Bạch Tuyết yêu quý của họ nằm sõng soài trên mặt đất như chết, người không hề nhúc nhích cử động, họ rất lo lắng. Họ nhấc cô lên thì thấy chiếc dây lưng thắt chặt cứng, lấy dao cắt đứt dây, Bạch Tuyết lại khe khẽ thở và dần dần tỉnh dậy.

Sau khi nghe Bạch Tuyết kể chuyện vừa xảy ra, bảy chú lùn bảo cô:

- Mụ già bán hàng ấy chắc chẳng ai khác ngoài mụ hoàng hậu độc ác, cô phải giữ mình cẩn thận nhé, khi chúng tôi đi vắng thì đừng cho ai vào nhà cả.

Về tới nhà, mụ hoàng hậu độc ác đến trước gương soi và hỏi:

- Gương kia ngự ở trên tường,

Nước này ai đẹp được dường như ta.

Cũng như mọi lần, gương trả lời:

- Thừa hoàng hậu,
Ở đây bà đẹp tuyệt trần,
Nhưng còn Bạch Tuyết muôn phần đẹp hơn,
Nàng ta ở khuất núi non,
Nơi nhà của bảy chú lùn sống chung.

Khi nghe vậy, hoàng hậu máu trào sôi lên vì tức giận, mẹ biết chắc là Bạch Tuyết đã sống lại.

Mẹ nói:

- Được rồi, tao sẽ nghĩ ra kế khác để cho mẹ về âm phủ.

Với những phép quỷ thuật, mẹ làm một chiếc lược tẩm thuốc độc. Mẹ ăn mặc trá hình thành một bà già khác lần trước, rồi vượt bảy ngọn núi tới nhà bảy chú lùn. Mẹ gõ cửa và rao to:

- Hàng tốt, hàng đẹp, ai mua ra mua!

Bạch Tuyết ngó ra và nói:

- Bà đi đi, tôi không được phép cho một ai vào nhà.

Mẹ già nói:

- Nhưng chắc không ai cầm con cầm cái lược này xem chơi một chút chứ?

Rồi mẹ lấy chiếc lược tẩm thuốc độc giơ lên.

Bạch Tuyết thích chiếc lược quá nên quên cả lời dặn dò, chạy vội ra mở cửa.

Khi đôi bên thỏa thuận giá cả xong, mẹ già nói:

- Giờ để bà chải cho con nhé, bà chải cho thật đẹp nhé!

Cô bé đáng thương ấy không nghi ngờ gì cả, cô để mụ chải đầu cho. Nhưng lược vừa mới cắm vào tóc, Bạch Tuyết đã bị ngấm thuốc độc, ngã lăn ra bất tỉnh.

Mụ già độc ác nói:

- Thế là người đẹp nhất nước đã đi đời nhà ma!

Nói xong mụ bỏ đi.

Nhưng may thay trời sắp tối, một lát sau thì bảy chú lùn về tới nhà. Thấy Bạch Tuyết nằm như chết ở dưới đất, họ nghi ngay mụ dì ghẻ, họ lùng sục và tìm thấy chiếc lược tẩm thuốc độc cài trên đầu, vừa mới lấy lược ra thì Bạch Tuyết tỉnh dậy kể lại sự việc đã xảy ra. Một lần nữa bảy chú lùn lại căn dặn cô phải cẩn thận, bất cứ ai đến cũng không mở cửa.

Bước chân về tới nhà, hoàng hậu lại soi gương và hỏi:

- Gương kia ngự ở trên tường,
Nước này ai đẹp được dường như ta.

Cũng như mọi lần, gương trả lời:

- Thừa hoàng hậu,
Ở đây bà đẹp tuyệt trần,
Nhưng còn Bạch Tuyết muôn phần đẹp hơn,
Nàng ta ở khuất núi non,
Nơi nhà của bảy chú lùn sống chung.

Nghe gương như vậy toàn thân mụ run lên vì tức giận, mụ thét lên:

- Bạch Tuyết, mày phải chết, dù tao có mất mạng cũng cam lòng.

Sau đó mụ vào một căn phòng hẻo lánh trong lâu đài nơi không hề có ai bước chân tới, và mụ tẩm thuốc độc vào táo, quả táo chín đỏ trông rất ngon, ngon

đến nỗi ai nhìn thấy cũng muốn ăn. Nhưng ai ăn một miếng sẽ chết ngay tức khắc.

Khi tắm thuốc xong, mù bôi mặt, mặc quần áo trá hình thành một bà nông dân. Rồi mù lại vượt bảy quả núi đến nhà bảy chú lùn. Mù gõ cửa, Bạch Tuyết thò đầu qua cửa sổ nói:

- Cháu không được phép cho ai vào nhà, vì bảy chú lùn đã cấm rồi.

Bà già nói:

- Thế cũng chẳng sao. Chỗ táo ngày bà muốn bán rẻ nốt để còn về. Đây, để bà cho con một quả.

Bạch Tuyết nói:

- Không, cháu không được phép nhận một thứ gì cả.

Bà già nói:

- Con sợ ăn phải thuốc độc chứ gì? Trông đây này, bà bỏ táo làm hai, con ăn nửa táo chín đỏ, bà ăn phần táo trắng còn lại.

Quả táo được tẩm thuốc rất khéo léo: chỉ nửa táo chín đỏ ngấm thuốc độc, Bạch Tuyết mắt hau háu nhìn quả táo chín ngon, thấy bà nông dân ăn mà không sao cả nên không dằn lòng được nữa, thò tay ra đón lấy nửa táo ngấm thuốc độc. Cô vừa cắn được một miếng thì ngã lăn ra chết liền.

Hoàng hậu nhìn cô với con mắt gườm gườm, rồi cười khanh khách và nói:

- Trắng như tuyết, đỏ như máu, đen như gỗ mun. Lần này thì những thằng lùn đừng hòng đánh thức con sống lại nữa, con ạ!

Vừa về đến cung, mù hỏi ngay gương:

- Gương kia ngự ở trên tường,
Nước này ai đẹp được dường như ta.

Lần này gương đáp:

- Muôn tâu hoàng hậu, hoàng hậu chính là người đẹp nhất ở nước này.

Lúc đó, tính ghen ghét đố kỵ của mụ mới nguôi, mụ mới cảm thấy mãn nguyện.

Theo thường lệ, đến tối bảy chú lùn mới về nhà, vừa bước vào cửa thì thấy ngay Bạch Tuyết nằm dưới đất, tim đã ngừng đập, không thấy hơi thở ra nữa, Bạch Tuyết đã chết.

Bảy chú lùn nâng cô dậy, tìm xem có dấu vết chất độc nào không, rồi lấy nước và rượu lau mặt cho cô nhưng chẳng ăn thua gì; cô bé tội nghiệp ấy đã chết, chết thật rồi. Họ cho cô vào quan tài, cả bảy người ngồi quanh quan tài, khóc cô ba ngày liền. Sau đó họ muốn đem đi chôn nhưng thấy sắc người cô vẫn tươi tỉnh như người sống, đôi má xinh đẹp vẫn ửng hồng. Họ nói với nhau:

- Thi hài như vậy, ai nỡ lòng nào đem vùi xuống đất đen ấy.

Họ đặt làm một chiếc quan tài trong suốt bằng thủy tinh, bốn phía đều nhìn thấy được. Họ đặt cô vào trong đó, khắc tên Bạch Tuyết bằng chữ vàng và đề thêm rằng cô là một nàng công chúa. Rồi họ khiêng đặt quan tài nàng trên núi, cất phiến nhau gác. Các loài vật cũng đến viếng khóc Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nằm trong quan tài đã lâu lắm mà thi thể vẫn nguyên, nom như nàng đang nằm ngủ, vì nàng vẫn trắng như tuyết, đỏ hồng như máu, tóc vẫn đen như gỗ mun.

Hồi đó, có một hoàng tử nước láng giềng đi lạc vào rừng và tới căn nhà của bảy chú lùn xin ngủ nhờ qua đêm. Hoàng tử nhìn thấy chiếc quan tài thủy tinh trên

núi, Bạch Tuyết nằm trong chiếc quan tài có khắc dòng chữ vàng, đọc xong dòng chữ hoàng tử nói:

- Để cho tôi chiếc quan tài này, các anh muốn lấy bao nhiêu tôi cũng trả.

Bảy chú lùn đáp:

- Dem tất cả vàng trên thế giới này để đổi, chúng tôi cũng chẳng bằng lòng.

Hoàng tử nói:

- Thế thì tặng tôi vậy, vì tôi không thể sống nếu không được trông thấy Bạch Tuyết, tôi thương yêu và kính trọng nàng như người yêu nhất trần đời của tôi.

Nghe hoàng tử nói tha thiết vậy, những chú lùn tốt bụng động lòng thương và bằng lòng. Hoàng tử sai thị vệ khiêng quan tài trên vai mang về. Thị vệ đi vấp phải rễ cây rừng làm nảy thi hài Bạch Tuyết lên, miếng táo tẩm thuốc độc nàng ăn phải bắn ra khỏi cổ họng.

Ngay sau đó, nàng từ từ mở mắt ra, nâng nắp quan tài lên, ngồi nhồm dậy và nói:

- Trời ơi, tôi đang ở đâu đây?

Mừng rỡ, hoàng tử nói:

- Ta quý nàng hơn tất cả mọi thứ trên đời này, nàng hãy cùng ta về cung điện của vua cha, nàng sẽ là vợ của ta.

Bạch Tuyết bằng lòng theo hoàng tử về hoàng cung. Lễ cưới Bạch Tuyết và hoàng tử được tổ chức rất linh đình và trọng thể. Mụ dì ghẻ độc ác của Bạch Tuyết cũng được mời tới dự. Sau khi ăn mặc thật lộng lẫy, mụ lại đứng trước gương soi và hỏi:

- Gương kia ngự ở trên tường,
Nước này ai đẹp được dường như ta.

Gương trả lời:

- Thừa hoàng hậu,
Ở đây bà đẹp tuyệt trần,
Nhưng hoàng hậu trẻ muôn phần đẹp hơn.

Mụ dì ghẻ độc ác chửi đúng một câu, mụ trở nên sợ hãi không biết tính thế nào. Mới đầu mụ toan không đi dự đám cưới, nhưng mụ đứng ngồi không yên, mụ sốt ruột và muốn xem mặt hoàng hậu trẻ là ai.

Khi bước vào phòng, mụ nhận ngay ra Bạch Tuyết. Sợ hãi và hoảng loạn mụ đứng đó như trời trồng, không dám nhúc nhích. Khi biết hết về tội ác của mụ Hoàng Hậu, nhà vua trừng phạt mụ, bằng cách bắt mụ xỏ chân vào đôi giày sắt đã nung đỏ và nhảy cho tới khi ngã lăn ra đất mà chết.